

EGY KLUBTAG VALLOMÁSA

– Beszélgetés dr. Somfalvy Endrével –

Alig egy éve jár a Nyugdíjas Klubba dr. Somfalvy Endre, de barátságos, színes egyénisége máris sokak számára nyújt kellemes társaságot. Ő a következőképpen vall magáról és klubbeli életéről:

- Több mint húsz éve kerültem a Hunyadivárosba. Már nyugdíjasok voltunk, amikor lányomékkal közös építkezésbe fogtunk Katonatelepen, de az élet közbeszólt. Feleségem meghalt, s én előbb a lányommal laktam, majd 1992-ben albérletbe költöztem a Daróczi közre. Húgom elvesztése után lakást vásároltam itt a Hunyadi téren.

Apám tanító, később iskolaigazgató volt Szeged mellett. Én az egyetemen szerves kémia szakon végeztem. Nemrégiben kaptam meg a gyémánt diplomámat. Pályám elején először tanársegéd voltam a pesti agráregyetemen, majd Dr. Sedlmayr Kurt meghívására, aki 1930-ban kezdte meg a cukorrépa nemesítését egy sopronhorpácsi kutatóintézetben, ebbe a határ menti településbe költöztünk. Mintegy négy évtizeden át éltünk itt. A cukorrépa nemesítés virágkorában, a hatvanas években számos alap- és fejlesztési kutatásokat végző laboratórium működött Sopronhorpácson. Én vegyi, izotóp és biokémia laborvezetőként dolgoztam itt, illetve hat éven át az intézet alföldi fióktelepén, Mezöhegyesen. Szintén mérnök feleségemmel közös kutatásaink is voltak, melyek közül az egyik a szakma komoly elismerését vívta ki. Kecskemétre úgy kerültünk, hogy lányom későbbi férjével együtt a Kertészeti Egyetemen tanult, s itt alapítottak családot. Két gyermekük közül az idősebbik unokám jelenleg Norvégiában él, de külföldön van két másik unokám is, mert a fiamék 1980 óta Németországban élnek. Négy unokából egy van Magyarországon. Szegeden tanul, s a filmszakmában szeretne boldogulni.

A Hunyadivárosi Nyugdíjas Klubba a lépcsőházunkban lakó Váczi Pálné és Tóth Kálmánné ösztönzésére kerültem, s közel egy éve járok rendszeresen a tér másik oldalán tartott klubfoglalkozásokra, közös szórakozásokra, ünnepi alkalmakra. Sajnos, a kirándulásokra az érszűkülettel műtött lábam miatt már nem tudok elmenni. Nagyon szívesen emlékszem vissza például a farsangi összejövetelre, ahol 87 éves korom ellenére nagyon jól éreztem magam, csak azt sajnáltam, hogy nincs jó énekhangom. Mi, férfiak jóval kevesebben vagyunk, s ami még nagyobb baj, a klubban senki nem tud tarokkozni. Ennek nálunk régi családi hagyománya van, amiről most – partnerek híján – le kell mondanom.

A hétköznapijaim úgy telnek, hogy rengeteget olvasok. Szeretem a krimiket és a természettudományi tárgyú könyveket, de kedves olvasmányom a Popol Vuh, a maja indiánok szent könyve is. Három évre előre kigyűjtöttem már az olvasnivalómat. Húszéves ismeretség köt egy kedves barátnőmhöz. Régebben vele is gyakran szerveztünk programokat. Mostanában a fényképalbumjaimat rakom rendbe. Már a 26.-nál tartok.

A magam ellátásában nem szorulok segítségre. Főzök, mosok, vasalok, porszívózok. Máig vezetek is, még a lányomékat is sokszor én viszem autón. Szerencsére jó a szemem, csak fél éve kezdtem olvasószemüveget használni. Számítógépem is van, egyedül az internetet nem rendeltem meg, mert akkor napi 25 órát ülnék a gép előtt.

Tizenkét éve lakom ebben a házban. Még ma is részt veszek a közösségi megmozdulásokban. Tavasszal például közösen lefestettük az előkert kerítését. Vettünk egy nemzeti zászlót is, amit nagy ünnepekkor kiteszünk. Lehetne gyakrabban is. Az enyém mindig kint van. Októberben, novemberben melléteszem a feketét is. Tudom, hogy nem erre fele tart a világ, mégis azt mondom, lehetnének egy kicsit jobban magyarok...

(Lejegyezte: Kada Erika)